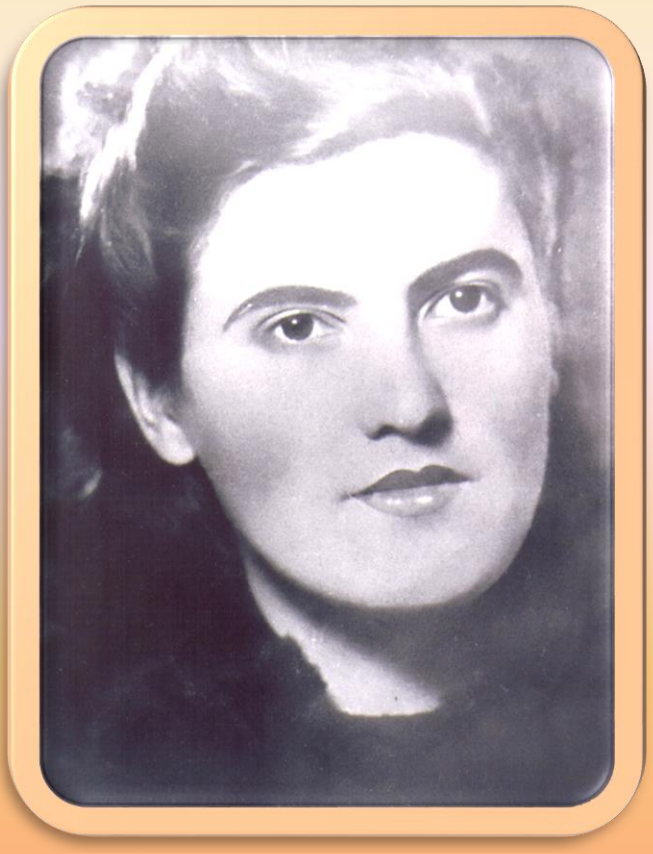

Јелена Ћетковић

Рођена је 21. августа 1916. године на Цетињу.
Као млада радница пришла је радничком покрету и 1936. године постала члан КПЈ. У Београдској партијској организацији била је једна од најистакнутијих жена комуниста.
У почетку НОБ-а била је најпре курир једног партизанског одреда у Босни. Октобра 1941. године, по налогу партије, вратила се у Београд на дужност секретара Месног комитета. У тешким условима илегалног рада била је организатор низа акција КП.
Ухапшена је 1. марта 1942. године, пет дана пре извршења акције ударне групе коју је сама формирала. Дана 14. маја 1943. године стрељана је на Бањици.
За народног хероја проглашена је 5. јула 1952. године.

ШКОЛА НЕКАД

ШКОЛА САД

50 година од оснивања ОШ,,Јелена Ћетковић“

Срећан ти рођендан, Школо!

Основна школа „Јелена Ћетковић“ налази се у Врањској улици бр. 26. Изграђена је на терену бившег дечјег вртића. Име је добила по народном хероју, Јелени Ћетковић. Почела је са радом 19. септембра 1961. године. У новембру исте године добила је и своје двориште. Извршена је подела ученика и стручног кадра из постојеће Основне школе „Филип Вишњић“. На почетку рада школа је имала осам учионица, 487 ученика и 14 одељења. Прва четири разреда имала су 10 одељења, а старији разреди 4 одељења. Први директор школе била је Живка Микић.

У школи је радило само 18 наставника и три помоћна радника. Недовољан фонд часова у почетку отежавао је организацију наставе, тако да су наставници радили у две смене и предавали по два предмета.

Нова школска зграда сазидана је школске 1973/1974. године, у дворишту постојеће школе и анексом је повезана са старом школском зградом. Пројекат је урадио архитекта Ђорђе Васиљевић. У новој школској згради налазило се 15 учионица, кабинети за физику и хемију, кабинет за биологију, два кабинета за техничко образовање, библиотека са читаоницом, фискултурна сала, трпезарија , кухиња, зборница, управни и административни део. Целокупан простор у згради износи 4500м2. Формирано је 25 одељења: две групе целодневног боравка за први разред и четири групе продуженог боравка.

Данас је то пространа зграда са савременим наставним средствима, видео-надозором, компјутерима, кабинетима за информатику, мултимедијалном учионицом, еко-баштом, двориштем са два велика спортска терена. Школа има 1021 ученика распоређених у 38 одељења. Ученике образује и васпитава 62 наставника, 2 стручна сарадника, 2 библиотекара, заменик директора и директор школе.Током ових 50 година ђаци и њихови наставници освојили су многа признања, награде, похвале из свих предмета. Желимо јој да још дуго траје!

РЕКЛИ СУ О „ЈЕЛЕНИ" – УЧЕНИЦИ И НАСТАВНИЦИ

Наша школа је добро опремљена , па није тешко учити и радити у њој. Волим је због мојих другова са којим идем од првог разреда и мислим да би свако дете пожелело да иде у ову школу .

Филип Митровић 7/2

Наша школа је најбоља зато што има најбољу децу која су добри другови и добри ђаци , исто тако има и веома квалитетне наставнике.

Будимир Живковић, наставник физичког

Мислим да је супер! Највише ми се свиђају разне акције вршњачког тима . Допада ми се градиво из разних предмета , мислим да није претешко и да сви можемо да стигнемо да научимо .

Марија Јанићијевић 5/1

Баш је супер и има екстра терен !

Милош Момчиловић и Вук Богавац 5/1

Школа која има свој реноме на нивоу општине и града. Школа која има прошлост , садашњост , а радом и залагањем запослених имаће и будућност .

Милица Пајић-Лазаров , учитељица

Наша школа је урбана , симпатична и ушушкана.

Оља Ступар, наставница математике

Моја школа

Зазвони звоно и опет се зачује жагор. Сви некуд журе и јуре. Тако осам година у „Јелени" тугују, радују се, заљубљују и одрастају генерације.

Много тога смо у „Јелени" научили, не само о досадним лекцијама из историје, биологије, небитних формула из хемије, научили смо да ценимо и поштујемо друге људе , научили смо се не само ресавској школи, већ и правом тимском раду, стекли праве пријатеље, прве симпатије, љубави, доживели разочарања... Некада дани могу изгледати исти, али сваког тренутка се нешто интересантно деси , иза сваког ћошка, у учионицама и у дворишту. Ту се размењују пољупци , загрљаји, чује се смех, а понекад и плач кад оцене зашкрипе. Нисмо ни свесни да ће сви ти исти загрљаји и пољупци, свака проливена суза и смех представљати један велики део нашег живота и заувек нам остати као успомена. Учимо, дружимо се, радујемо животу, чак понекад и зажелимо да што пре одрастемо, не знајући колико ће нам све то касније недостајати.

Ми јесмо тинејџери, правимо глупости, кршимо правила и изгледа к'о да нам је од школе све преће, али без обзира на све то, „Јелена" нам је велика смерница и основа за све оно што нам тек предстоји почевши од оних истих лекција из градива , али и оних важнијих, животних.

Сара Ћесаревић 7/4

„Јелена”, моја школа

„Јелена” је мој други дом, где ме увек сви радосно дочекују. Већи део времена проведем у школи. Школа је оаза знања. Редовни часови, додатне и секције су део моје свакодневнице. Некада то зна да буде напорно, али када видим са колико енергије и воље моји наставници преносе знање, ја заборавим на умор. Круна тог труда буду оцене и резултати на такмичењима.

„Јелена”је место и где се стичу пријатељства. Већ на уласку у школско двориште примети се различитост генерација. „Јелену”не чине само ученици и наставници школе, већ и родитељи, баке и деке. То даје осећај да је школа наш други дом. После завршених часова као да нико не жури, сви желе да још мало остану да се играју и друже. Њено пространо и уређено двориште чини да се сви осећају пријатно.

„Јелена” је увек ту да свима пружи знање, другарство, топлину и сигурност.

Теодора Васић 5/3

Моја школа

Сваког јутра кад се пробудим, поспан и сањив, кроз моју главу пролети милион мисли, а најважнија и најлепша за мене је помисао о мојој школи, ОШ „Јелена Ћетковић“, мојим друговима и узбуђењима која ме очекују.

Пошао сам у први разред основне школе 1. 9. 2006. године. Осећао сам се чудно у тој маси мени веома сличне деце која се, као и ја, плаше поласка у први разред и којима је веома непријатно због тога што се налазе међу непознатим људима. У учионици нас је насмејана лица дочекала учитељица. Добили смо мајице и беџеве са натписом „ПРВАК“.

Првих неколико дана осећао сам се усамљено и чудно у „школском свету“ препуном слова и бројки. Тек сам се упознавао са друговима. Стрпљење моје учитељице помогло ми је да пребродим тај тежак период. Усамљеност, туга и осећај да се налазим у непознатом свету брзо су избледели, а на њихово место дошли су радост, љубав према школи и према свима који се у њој налазе. Сваке наредне школске године моје искуство и жеља за новим знањима су расли, а сваког новог летњег распуста било ми је жао што наредна три месеца нећу видети мени драге особе. Смешне приче које нам је наставница причала, а које смо, богами, и сами приповедали, увек ћу памтити.

Школско двориште са олисталим зеленилом, често нас је скривало од погледа наших брижних родитеља, пружало нам је уточиште и драгоцен простор за игру, дружење и дечје несташлуке. Игре на малом фудбалском и кошаркашком терену иза школе често су испуњавале наше ђачке дане. Школски дани носе безброј драгих доживљаја, али се понекед пусти и неке суза. Било је туговања, разочарања због лоших оцена, грдњи због по које туче и несташлука... али се све то преброди уз поштовање наставника, другара и родитеља.

Полазак у пети разред био је необичан изазов: упознавање са новим наставницима, нова школска правила, мењање кабинета после сваког часа, сусрет са новим предметима и новим, другачијим сазнањима о свету који нас окружује... Сви смо се трудили на свој начин да савладамо у себи растанак са детињаријама и да се уклопимо у ново и озбиљно око нас. Није било лако ни нама ђацима, а ни наставницима. Током ове године, у петом разреду, заволео сам све наставнике и њихове предмете. Тренуци са друговима и наставницима су они у којима пожелим да раширим руке и загрлим живот и све људе у њему, баш такве какви су.

ОШ „Јелена Ћетковић“ за мене је ризница новог, знања и науке, пуна добрих људи који се труде да од деце направе поштене, добре и вредне личности и због тога ће време проведено у њој бити урезано у мој живот.

Милош Јокић 5/2

Ђаци прваци

У част нових ђака првака 1. септембра у холу наше школе одржана је приредба. Овај догађај вратио нас је шест година у прошлост, када смо и ми били у дворишту и узбуђено чекали да видимо своје учитељице.

Сви су били лепо обучени како и доликује првом поласку у школу. На зидићу смо приметили девојчицу која је неутешно плакала, а мама је нежно тешила.

У холу је била велика гужва: прваци, њихови родитељи , понека бака, дека или тетка. Приредба је почела песмом ,,Ау, што је школа згодна". Насмејана лица наставница дочекала су прваке, а потом их одвеле до њихових учионица које су за тај дан биле с посебном пажњом украшене.

Још једна генерација је закорачила у храм знања.

Воја, Алекса, Андреа 6/4

Дечја недеља

Теглица пуна љубави

Поводом Дечје недеље организована је хуманитарна акција за незбринуту децу под називом Теглица љубави. Ученици су доносили теглице џема и зимнице за своје другаре . Прикупљено је 150 теглица.

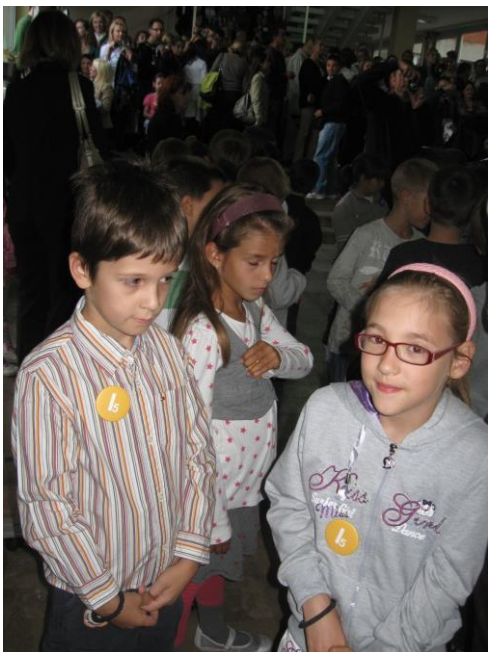

Ја имам талента

У свечаној сали одржала се приредба „Ја имам таленат". Идеја за ову приредбу је потекла на часу музичког васпитања када је учитељица I- 4 приметила да њени ђаци веома лепо певају.

,, Многи од њих певају у хору *Чаролија* ", рекла је њихова учитељица. „Заједно су дошли на идеју да одрже приредбу под називом *Ја имам таленат*".

Било је много родитеља. Свака песма поздрављена је огромним аплаузом. Сви у свечаној сали су заједно певали и ђускали. Клинцима се највише свидело небо које је било чаробно украшено звездама. Било је прелепих костима украшених перјем и шљокицама. Дечаци су отпевали песме,, Игра рокенрол" и ,, Соло". Приредба се завршила заједничком песмом.

Андреа Опачић 6/4

„Четворе очи“

Сваке године наша школа слави школску славу Светог Саву. Ове године смо позвани да учествујемо у представи. То је била велика част за нас. Екипа глумаца се састојала од седмака и петака. Први пут смо се састали у кабинету за српски језик, где су се одржавале прве пробе. Глумци су били : Михаило, Марија и Филип из седмог разреда и Ратко, Даница, Александра, Светлана, Ања, Стефан и ја из петог.
Ја сам глумио дечака Радана, једног од главних улога поред косача Косте (Ратко), св. Саве (Михаило) и мајке Маре (Марија). Представу су осмислили моја наставница Марија Жујовић и наставник веронауке Перица Обрадовић. Током проба спријатељио сам се са већином екипе. У почетку смо читали текст са папира, али смо га касније научили напамет. Договарали смо се око костима и сценографије. На пробама је увек било места за забаву, шалу и смех, али увек кад смо радили, били смо озбиљни. Коначно, приближила се приредба, а генералну пробу већ смо прошли. Били смо потпуно спремни.

Освануло је то дуго очекивано јутро. Отишао сам у школу. Још једном смо пробали, а онда чекали да представа почне. Прво су свештенци пресекли славски колач, затим је хор отпевао песму. Требало је да ми наступимо. Нисам имао трему. Изашли смо на бину и дали све од себе. Добили смо огромни аплауз.
То је било лепо искуство.

Јован Ивковић 5/4

Вршњачки тим

Вршњачки тим је и ове године вредно и марљиво радио уз пуну подршку ПП службе. Организовали су низ активности: Дан замене, Дан за фризуре, Дан замене улога, а сад им предстоје и спортске активности поводом Дана школе. Ученици су показали да им нису важне само оцене, већ да могу, кад хоће и желе да испоље своју креативост! А заиста су били креативни!
Ове године је посебно нов и занимљив био Дан замене. Наиме, ученици истог разреда, а различитих одељења су гостовали једни код других. Некима је било забавно, неки нису хтели да се одвоје од својих другова, најмлађи су помислили да је то заувек па је било и суза. Циљ је био упознавање и зближавање ученика. Још увек је у току Дан замене улога када ученици држе час уместо својих наставника. Било би добро када би и оцене уписивали, али то већ није дозвољено.

ИЗ СТАРИХ ЧАСОПИСА – ЈЕЛЕНА БР. **5** И ЦВЕТНА СТАЗА

Слон

Страх и трепет
животињског рода;
земља дрхти
када џунглом хода.

Дуге кљове
као сабље беле
За ужину смаже
Две ливаде целе.

Велике уши
И дугачка сурла,
кад га миш појури
слон страшно заурла.

Много јачи
и далеко тежи
од маленог миша
слон безглаво бежи.

Марко Новаковић 4/1

Будимпешта

У непрегледној равници смештена је Будимпешта. Будим и Пешта су два града које Дунав спаја и раздваја. Будим се налази на брду, на обали ове велике реке која тече и спаја многе градове. Леп је овај град.

Шест лепих мостова украшавају и повезују Будим и Пешту. Најстарији је Ланчани мост , а најзанимљивија је легенда везана за Маргарита мост. Прича се како је градитељ рекао да ће се убити ако неко пронађе грешку на мосту. Девојчица Маргарит не знајући за то, приметила је да лавови - постављени на почетку моста немају језик. Градитељ је скочио са моста у Дунав и утопио се.

Овај град има богату прошлост, много споменика, музеја, катедрала, позоришта, биоскопа...

Зоо врт је смештен на великом простору на коме боравe многобројне лепе животње.

Џенатр је леп, уредан, и пун привлачних излога. Главна улица је слична нашој Кнез Михаиловој, пуна је живота и велики изазов за сваког посетиоца.

Метро је урађен на три нивоа, одлично ради и најстарији је у Европи.

Становници ова два града живе мирно, без галме, не разбацују отпатке и понашају се врло културно.

Највећи проблем ј споразумевање. Мађари нерадо одговарају на питања која нису постављена на њиховом језику.

Не зна се када су лепши Будим и Пешта, дању или ноћу, под милионима сијалица , или са брода који плови, а градови гордо остају и чекају нове посетиоце.

Тијана Радојковић 4/1

Мојих четрнаест година

Имам 14 година. Сада и никада више. Брзо су прошле, али се неће брзо и заборавити.
Осећам да губим детињство. Пружам руку желећи да зауставим време. Волела бих да се још мало играм школице, да успављујем лутке и да се онако детињски, невино смејем и радујем сунцу.
Зашто детињство тако брзо пролази?
Имам 14 година. Сада и никада више.
Верујем у нове, лепе дане младости. Али, желим да ове последње тренутке свога детињства проведем како најбоље умем - да још мало трчим цветним пољима, да ми ветар мрси косу, да трчим по киши и да се смејем.

Олгица Пастух VII2

ШКОЛСКИ ЖИВОТ

САЈАМ КЊИГА

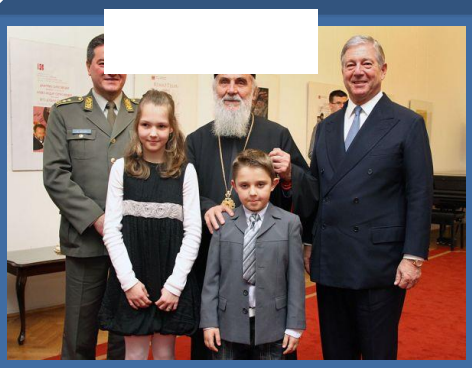

Академија " Будимо људи"

Безбедност у саобраћају

Пријем првака у Дечји савез

Божићни турнир

Уређивање школског дворишта

ШКОЛСКИ ЖИВОТ

Зимске радости

Сајам науке

Новогодишња приредба

Форум театар

Ускрс

Излет - Каона

МЕЂУНАРОДНИ ДЕЧЈИ ФЕСТИВАЛ ХОРОВА И ОРКЕСТАРА

Златни Праг

У журби, са страхом да смо нешто заборавили код куће, напокон долазимо на место окупљања. У великој гужви једва проналазимо једна другу. Улазимо у аутобус, машемо родитељима и коначно почиње наше дуго очекивано путовање.

После целе ноћи проведене у аутобусу, скоро без сна , стигли смо у Беч. Били смо веома уморни тако да нам је свеже мартовско јутро врло пријало. Кренули смо у обилазак.

Посетили смо величанствену катедралу Св. Стефана, али на жалост нисмо имали прилике да је видимо изнутра. Такође смо видели и летњу резиденцију аустријских владара, Шенбрун. Задивио нас је лавиринт који се налази са друге стране дворца, а на једном дрвету смо приметили и малу слатку веверицу која је крцкала орах.

У Бечу смо обишли и комплекс палата Хофбург. Веома нам се свидело то што је свака од палата у овом комплексу грађена у другачијем стилу. Стилови од дорског до барока чине га веома лепим и посебним.

Из Беча настављамо пут за Праг. Док путујемо узбуђење све више расте. Нашем ишчекивању возач је додао још неколико сати вожње зато што је погрешио скретање.

Када смо напокон стигли у наш хотел у Прагу, само смо оставили торбе и отишли на вечеру. Онда је уследило прво разочарење. Није било четворокреветних соба, па нас четири (Анђела, Ленка, Ања и Ивана) нисмо могле да будемо заједно. Вечера нам се није баш свидела те смо у собе отишле нерасположене, спремиле се за спавање и заспале слатким сном.

Ујутро је све изгледало боље. Сишле смо на доручак који је био веома укусан, а и подела по собама нам није изгледала тако страшно. После доручка кренули смо у обилазак Прага.

Прво што смо видели била је катедрала Светог Вида, која је била просто фантастична. Њена лепота и раскош су нам одузимали дах. Испред ње смо видели копију скулптуре Свети Ђорђе убија аждају и још неке скулптуре за које нисмо сигурне шта су зато што је водич превише тихо причао.

Затим смо посетили базилику Светог Јуре, која је друга највећа црква у простору Прашког дворца, а онда нас је задивила панорама са које смо могли видети цео Праг.

Следећа дестинација је био Карлов мост. Њега је саградио Карло IV и то је једна од највећих туристичких атракција Прага. Када смо га виделе схватиле смо и зашто. Изгледао је изванредно. На мосту се налази 30 кипова од којих је најпознатији кип на коме Турчин чува заробљене хришћане.

Зову га и „Прашки Турчин“. Са места смо још виделе и Народно позориште, које има посебан значај за Чехе, али је и као грађевина веома лепа.

Када смо прешли преко моста, нашли смо се на Староградском тргу испред Астрономског сата, а пошто је било тачно два сата имали смо прилике да видимо и како он ради. Био је то прави

спектакл. Прво су излазиле мале лутке, а онда се на врху појавио човек са трубом, а све време су се чули јаки откуцаји. Након великог аплауза, који је уследио после овог спектакла, отишли смо у куповину по прашким продавницама. Покуповале смо разне магнете, разгледнице и по који комад одеће, јер нормално, нисмо смеле да одемо у иностранство, а да се у Београд вратимо празних руку.

После шопинга смо се још провозали бродићем по Влтави, али смо биле преуморне да би слушале водича и његова објашњења.

Пошто нам је наступ био прилично рано, а и ми смо отварали фестивал, који је у ствари био и разлог нашег доласка у Праг, имали смо велику трему јер смо представљали не само нашу школу, већ и Србију. Наступ је лепо прошао и добили смо громогласан аплауз.

После наступа смо отишли у собе и причале све до вечере. Након вечере смо сазнале да ће бити журка па смо се бациле на срећивање. Шминкале смо се, пеглале и увијале косе а у сред нашег срећивања чуле смо да неко куца на врата. То су били Јермени. Позвали су нас да играмо са њима. Хагаб, један од Јермена и још неки његови другови су се попели једни другима на рамена и тако све до плафона. Маро, Аспине, Кохар и ми смо око њих играли јерменско коло. Добро смо се изморилe играјући, а онда је до нас стигла вест да журке неће бити. То нас је мало растужило, али није било времена за жаљење. Направили смо нашу малу журку у ходнику и одлично смо се забавиле. После „журке“ смо отишле у собе и спаковале се, јер је сутра било време за повратак.

Ујутро, када смо доручковали, кренули смо на пут за Београд, желећи да смо остали бар још који дан више.

На путу ка Београду смо још свратили у Братиславу, главни град Словачке и прошетали се градским тргом.

Ово је било наше прво самостално путовање у иностранство и иако је било и мало разочарења, било је и лепо и узбудљиво. Надамо се да ћемо ићи на још неке фестивале у неке друге државе. Можда следећи пут одемо у Шпанију – никад се не зна.

Ленка Тасић, Ивана Васиљевић, Ања Малков, Анђела Кашћелан 6/5

Аустралија - Земља чуда

После веома строге пасошке и царинске контроле, улази се у земљу која не личи ни на једну другу, земљу која се разликује од остатка света, земљу у којој је еволуција отишла неким другим током - у Аустралију.

Ово је за мене био свет који задивљује, очарава и опчињава: пространства, бескрајна равница, поглед који досеже стотине километара далеко, природа која опчињава, предели који пријају оку, култура, чистоћа, нигде баченог папирића (за разлику од Београда), нигде графита, не чују се псовке на улици, нама ружних фасада и уџерица које не знају на коју страну да падну па зато још стоје... Све ово Аустралију чини правом земљом из снова која сваког привлачи и у којој би свако волео да живи.

У Аустралији се живи веома лагодно. Плате су добре, економија је стабилна, култура је на високом нивоу. Све то је чини земљом из снова. Привукла је велики број емиграната, већином из арапског света, југоисточне Азије и са простора Балкана.

Аустралија лежи на песку, зелене области су само на југоистоку земље, док је цео западни део сачињен од пустиња и макија (Аустралијанци то зову ,,буш''). На југоистоку је највећа река у Аустралији, Дарлинг, која је са реком Мареј дуга укупно 2844 км. Иако је толико дугачка, њена највећа ширина је не више од 10 метара (веома је уска), а у неким периодима и пресушује. На самом истоку се налази велики планински ланац, док на неким врховима има и целогодишњег снега. У градовима се не види шта је заправо исконско тло Аустралије зато што је тло или изасфалтирано, избетонирано или вештачки наводњавано и покривено травом.

Пошто се налази у Ватреном појасу Пацифика, често је погађају циклони. Шумски пожари су чести и веома опасни. Куће су углавном монтажне и од дрвета, па су зато подложне ватри. Казне за пироманију су веће него за убиство. Могу бити и више од 25 година. Никакви дрвени објекти се не смеју уносити у Аустралију зато што у њима може бити термита, а то је опасно за дрвене куће.

Клима Аустралије је изразито сушна и нема много падавина. Постоје два доба : сушно (од септембра до марта) и кишно (од марта до септембра). У сушном добу нема много кише и веома је топло, док у кишном периоду има много падавина и хладније је. Мало Аустралијанаца је видело снег у животу зато што га има само на истоку, на планинама.

Природа Аустралије је разнолика. Најпрепознатљивија жива бића су црвени кенгур (Macropus rufus) и коала (Phascolarctos cinerus), а од биљака - дрво гуме и еукалиптус (више од 80 различитих врста еукалиптуса). У Аустралији се налази велики број животиња торбара и неке животиње које изгледају ,,као са друге планете''. Биљни свет Аустралије је веома разнолик.

Аустралија је некадашња британска колонија , а данас је у Комонвелту (Common Wealth). Нема председника, тј. налази се под директном управом британске краљице. Имају премијера и владу. Званична валута је аустралијски долар (AUD). Састоји од више поддржава: Западна Аустралија, Северна Територија, Јужна Аустралија, Квинсленд, Викторија, Нови Јужни Велс, Тасманија, Територија Аустралијске Престонице и Територија Коралног Мора.

Аустралијанци су веома опуштени, безбрижни су и уживају јер немају никаквих државних проблема. Економија је стабилна, немају проблема око граница са другим земљама, привреда је веома развијена. Доста тога су наследили и од Британаца. Веома воле крикет, тенис, као и аустралијски фудбал (посебна врста рагбија).

У градовима има много паркова и зелених површина. Градови се простиру на огромним површинама (Перт залази до 200 км у пустињу). Нема малих продавница (у стилу гаражу претворио у продавницу), већ су све велики ланци тржних центара. Тамо се развила и посебна ,,трговина'' кућама : неко купи кућу, отплаћује је неколико година, а онда је прода за много вишу цену.

Аустралијанци себе зову ,,Озн (Aussie)''. Дан Аустралије је дан (Australia day) који се слави у целој земљи : ватромети, заставице, фарбање и шминкање у боје заставе... Као да им је свима рођендан! Сматрају себе великим верницима, па не славе Нову годину, већ Божић. Наравно, лагодан живот има и своје мане - велики број становника је претерано гојазан.

Староседеоци Аустралије су Аборицини. Они су хиљадама година лутали Аустралијом заједно са својим легендама и причама. Њима је било важно где има воде, хране и заклона од сунца. Оно што је занимљиво у њиховим легендама је да у свакој легенди постоји део приче који говори где се може наћи храна и вода.

Некада су они палили велике пожаре како би истерали мале животињице и инсекте којима би се они хранили. Данас то не смеју јер тиме угрожавају насеља. Када су дошли Енглези, масовно су убијали и прогонили Аборицине са њихове земље, а континент су користили као робијашку колонију. Тек почетком 20. века су престали са тиме, а 1997. године аустралијски премијер се јавно извинио њима за вишедеценијско прогањање. Аборицини данас углавном живе номадским начином живота у великим резерватима и националним парковима.

Због глобалног загревања Аустралијанци ће морати да се боре за очување врста јер сваки дан изумире по једна. У Аустралији иначе има много националних паркова и резервата у којима постоје ,,живи фосили'', бића која су иста милионима година.Аустралија ће увек бити мистериозна, занимљива и остаће уточиште за све оне који желе да живе агодно и срећно до краја живота.

Стефан Страка 8/4

Ја могу у Београду

AIESEC (Association Internationale des Étudiants en Sciences Économiques et Commerciales) је међународна организација за младе која им помаже да открију и развију сопствене могућности. AIESEC је највећа студентска организација на свету која организују конференције, размену студената, пројекте за едукацију младих. Један од таквих пројеката је пројекат „Ја могу у Београду" који је одржан у априлу 2011. године.

Екипа са семинара

Циљеви пројекта „Ја могу у Београду" су представљање културних различитости, упознавање са другим културама, подизање нивоа толеранције, рушење стереотипа и предрасуда.

Пројекат је трајао три недеље, током којих су биле одржане бројне трибине, радионице, пројекције филмова и друга културно-уметничка дешавања. У пројекат су били укључени и студенти и студенткиње из иностранства (практиканти). Кључни догађај самог пројекта је Global village, дешавање на отвореном доступно свим пролазницима, као и основцима и средњошколцима који су учествовали на семинарима и радионицама.

У оквиру овог пројекта одржан је и мини семинар за ученике основних школа у трајању од три дана. На овај семинар су позване три школе, ОШ „Војвода Радомир Путник" са Савског венца, ОШ „Светозар Милетић" из Земуна и ОШ „Јелена Ћетковић"са Звездаре. Из наше школе учествовале су Милица Лазић и Ана Протулипац, ученице VII2, а из друге две школе по седам ученика из седмог и осмог разреда.

Све циљеве семинара су нам на интересантан и оригиналан начин представили студенти – чланови AIESEC-а. Осим предавача из Србије: Ене, Владе, Маје и Цоке, учествовали су и предавачи-практиканти из других земаља: Јурка из Словеније, Иона из Грчке и Горан из Хрватске. Они су нам на занимљив начин представили своје земље, док нас је Горан кроз причу о Хрватској увео у значење појмова стереотипа и предрасуда.

Током сва три дана кроз предавања, презентације, али и разне игре практично смо прошли кроз упознавање и анализу појмова толеранције, предрасуда, као и разних типова дискриминације.

Семинар је протекао веома успешно. На крају семинара осећали смо задовољство због успешно одрађеног посла и тугу јер је дошао крај једном дивном дружењу. Семинар је завршен са пуно загрљаја и обећања да ћемо се ускоро поново видети.

Милица Лазић 7/2

Са Чаролијом

,,Мој полицајац
Прави је даса
Он све може победити
Ни лепшег лика
Ни бољег стаса
Нема фрке коју неће средити!”

Звуцима песме Мој полицајац започела је свечаност којом су обележена два века српске полиције. На свечаности у ,,Сава“ центру учествовале су многе познате личности: Иван Босиљчић, Ивана Негатив, Слађана Милошевић. Водитељи ове манифестације били су Слобода Мићаловић и Бане Трифуновић. Као један од главних извођач био је и дечји хор Чаролија. Наше ученице Анастасија Медвед и Јована Пантелић су певале у хору обучене у праве полицијске униформе. Имале су чак и значке! Обе су ми рекле да су биле веома узбуђене, као и сви чланови хора, али да нису имале трему.,,Једва смо чекале да изађемо на бину и запевамо”. Њихов диригенти, Леонтина Пат и Биљана Брун, такође су биле у полицијским униформама. Љубазна Леонтина пристала је да одговори на неколико питања

Андреја: Како сте дошли на идеју да оснујете хор Чаролија? Колико дуго постоји?
Леонтина: Учествовала сам на једном фестивалу. Требао ми је дечји хор под називом Чаролија. На почетку је хор само пратио солисте, а онда је имао свој први самостални наступ 2007. на Светосавској Академији.
Андреја: Да ли су пробе за два века полиције биле напорне?
Леонтина: Јесу. Пре свега јер нису биле само музичке пробе, већ и плесне, па су деца напорно вежбала.
Андреја: Јесте ли здовољни како је све испало?
Леонтина: То је једна од најлепших манифестација.
Андреја: Какве су биле критике?
Леонтина: Сви су били одушевљени песмом и гардеробом. За децу је сашивно 80 полцијских униформи.

Андреја Медвед 6/4

ПРВА НАГРАДА У СРБИЈИ

Републичка комисија за вредновање рада литерарних секција основних и средњих школа доделила је прву награду нашој школи и наставници Маји Анђелковић – Шегуљев.

Литерарном раду се посвећује значајна пажња у нашој школи. Са ученицима који раде у литерарној секцији наставница Маја Анђелковић Шегуљев остварила је низ изванредних успеха.

Литерарна секција освојила је три 1. места на републичким конкурсима, два 2. места на републичким конкурсима, два 3. места на републичким конкурсима, два 1. места у општини, једно 2. место у општини и једну похвалу, а цела школа је освојила 2. место на општини за последњих 30 година колико учествујемо на литерарним конкурсима.

Укратко, седам републичких награда, пет општинских и једна похвала.

,,Ове године развили смо неколико истраживачких пројеката. Неки од њих су стални, одржавају се сваке године, као што су курсеви писања прозе и поезије, који су увек занимљиви и важни ученицима 5. и 6. разреда. Они такође учествују и у истраживачким пројектима старијих разреда, учећи, развијајући своје вештине и откривајући у себи оно скривено „песничко ја“. Сарадња и менторство млађим нараштајима много значи, а вршњачки утицај је веома битан. За старије разреде су предвиђени и истраживачки пројекти чије се теме мењају сваке године.

Општа тема литерарне секције за пете разреде била је „Моја бајка“. Ученици су подстицани да изразе своју креативност, маштовитост, упознали су одређене стилске поступке којима се постижу бољи ефекти у стваралаштву, па су и радови били веома интересантни.

Тема истраживачких радова литерарне секције за седме разреде била је „Љубав свуда око нас“. Ученици су проучавали књижевна дела која говоре о љубави, објашњавали и експериментисали са начинима исказивања ових осећања, што су успешно применили у својим текстовима писаним на ову тему. Са овом темом смо учествовали и на конкурсу расписаном за Дан школе.

Сарађивали смо са историјском секцијом и потврдили да се елементи биографија и стварности стваралаца препознају у њиховим делима. Тако су и животи и дела наших познатих књижевника постали саставни део сталне поставке биографија у кабинету српског језика. У сарадњи са ликовном секцијом бавили смо се калиграфијом и уградили наша знања у радове из ликовне културе.

На Смотри истраживачких радова коју организује Удружење наставника „Доситеј Обрадовић“ учествујемо сваке године. На Смотри одржаној 2009/2010. у „Пан театру“, под покровитељством Пријатеља деце Звездаре, четири наша ученика су освојила три 1. места. Спонзори ове смотре биле су многе издавачке куће („Лагуна“, „Клет“, БИГЗ, „Креативни центар“) па су и награде биле изузетне.

Учествовали смо на многим наградним конкурсима и освајали награде.

Подстичемо ученике на сопствено стваралаштво, организовали смо курсеве писања поезије и прозе, читали ученичке радове на књижевним вечерима поезије и освајали награде на „Ђачким песничким сусретањима“.

Посећивали смо музеје, изложбе, Конак књегиње Љубице, Галерију САНУ, учили смо се креативности и маштовитости, одрадили низ добрих стилских вежби и коначно, оплеменили себе и све оне који су учествовали у нашем раду вредним књижевноуметничким делима“, каже наставница српског, Маја Анђелковић Шегуљев, која већ неколико година посвећено и истрајно води ову секцију.

ЂАК ГЕНЕРАЦИЈЕ

Како се осећа неко ко је ученик генерације?

Поносно и срећно јер сам се доста трудио и драго ми је да је неко то приметио.

Шта ти је остало као најјачи утисак из ове школе?

Сјајни наставници, сјајно друштво и све екскурзије, излети, такмичења, као и однос професора и наставника, који је стварно одличан.

Јеси ли и даље у контакту са друштвом из старе школе?

Јесам, идемо заједно на тенис, у биоскоп, чак смо и заједно дочекали Нову годину.

Знамо да си уписао Математичку гимназију, да ли је неко пошао са тобом?

Јесте, два друга из VIII3 – Божидар Митровић и Владимир Луковић.

Како ти је сада тамо? Да ли је много напорно?

Све у свему, добро је. Теже је него раније, професори захтевају више, али и дају више знања него у основној и праве неки баланс, тако да средњошколски живот није ни превише тежак, ни превише лак.

Који ти је тренутно омиљени предмет?

Анализа са алгебром и физика.

Шта планираш за будућност , тј. после Математичке гимназије?

Волео бих да одем негде у иностранство да студирам, нисам још сигуран ни шта, ни где, ни како, али бих волео да упишем нешто у вези са природним наукама (математиком и физиком).

Да ли ђак генерације мора само да учи? Колико је труда потребно за тако нешто?

Наравно да не мора само да учи, треба само да буде пажљив на часовима и организован тако да себи остави довољно времена за учење, спорт и дружење и то све лепо да усклади тако да му не буде тешко да долази у школу. Потребно је и труда и рада исто колико и за било шта у животу, јер ако дајеш све од себе, то онда дође спонтано и будеш још срећнији.

Имаш ли неки хоби?

Пре свега играм тенис, сакупљам аутомобилчиће са татом још од кад сам се родио, и тренутно их имам преко сто, волим да прочитам добру књигу и обожавам викендом да гледам филмове.

Матеја Илић 7/3

Учити, учити и само учити

Наставник историје, Петар Панић на часу историје увек убаци понеку занимљивост и шалу. Сликовито нам дочара догађаје и његов час је увек занимљив. Због тога и због многих добрих особина, он је један од омиљених наставника, наставник кога обожава вероватно цела школа. Он је наставник коме смо ми, седмаци, вероватно направили највише проблема, али нам је он, упркос свему један од омиљених наставника.

За почетак, реците нам какви сте били као дете, јесте ли били несташно или мирно дете?
Па, моје детињство је било у другим, другачијим околностима, друштвеним и уопште. У школи су била другачија искуства и другачије понашање, али ја за себе могу да кажем да сам био повучено и мирно дете.

Да ли се сећате неког свог несташлука?
Сећам се да смо нервирали једнога нашег пријатеља из основне школе тако што смо му нас тројица писали некакве саставе, у смислу писаних састава, где смо га повезивали са негативним ликовима из историје, највећим зликовцима у историји, и то је њега јако нервирало. На пример, повезивали смо га са Хитлером, са Мусолинијем и тако неким „финим“ људима (смех). Он се јако нервирао због тога и онда нас је разредни прекорио за то, па смо морали после да му се извињавамо.

Да ли сте одувек волели историју? Које сте предмете још волели?
Одлучио сам да студирам историју врло рано, у 6 , 7. разреду, када сам се упознао са неким историјским књигама, а иначе сам као дете читао историјску литературу. То ми је одувек била жеља и ја сам њу у ствари испунио. Што се тиче других предмета, наравно, ту су географија, затим руски језик, српски језик, то су углавном били предмети које сам волео. У гимназији то су били филозофија, социологија, логика.

Како бисте описали себе? Да ли волите да радите са децом?
Да не волим да радим са децом, не бих седео овде с вама, него бих вероватно седео негде у некој библиотеци, архиву, тако да је одговор – да, волим и зато сам овде.

Шта вас највише љути?
Видите, мене је тешко наљутити , то морате баш да се добро потрудите, а ви сте успели, и то неколико пута да дођете до оне тачке кључања, тако да, то је јако тешко извести.

Који је ваш животни мото?
Мој животни мото је овакав: „Праштајте и биће вам опроштено”.

Шта вас је мотивисало да студирате баш историју? Како сте је заволели?
Мој први сусрет са историјском литературом почео је још у 2. разреду основне школе, тада сам себе замишљао у разним историјским околностима. Правио сам , дакле, у својој подсвести један филм, у коме ја учествујем, где су око мене историјски ликови и историјски догађаји. Тако сам заволео историју и ево, студирао, завршио и сада је преносим вама.

Ког наставника из основне школе се најрадије сетите, а ког наставника нисте уопште волели?
Најрадије се сећам, веровали или не, свога наставника физичког, а и свог разредног из основне школе, наставника историје. Из гимназије је то био наставник физичког, изузетан човек. У најлошијем сећању ми је остала разредна у гимназији, која је предавала математику, која ми је прилично муке задавала, стреса и проблема. Имао сам један из математике на крају полугодишта (смех) , а на крају године сам имао двојку.

Који период школовања вам је остао у најлепшем сећању?
У најлепшем сећању ми је остала трећа и четврта година гимназије. Ја сам завршио Трећу београдску гимназију.

И за крај, шта бисте поручили ученицима који читају наш часопис?
Поновио бих једну изреку Владимира Иљича Лењина, а она гласи: „Учити, учити и само учити“.

Олга Блануша 7/3

САЧУВАЈМО ОД ЗАБОРАВА

Први српски министар просвете

Пре 200 година Доситеј Обрадовић је постављен за министра просвете у првој српској влади

Доситеј Обрадовић (световно име Димитрије)

(1739 –1811) био је српски књижевник-просветитељ , саветодавац Карађорђа, васпитач Карађорђевог сина, министар просвете у првој српској влади. Школовао се за калуђера, али је напустио тај позив и кренуо на путовања по целој Европи, где је примио идеје европског просветитељства и рационализма. Понесен таквим идејама радио је на просвећивању свог народа, преводио је разна дела међу којима су најпознатије Езопове басне, а потом је и сам писао дела, међу којима је најпознатије „Живот и прикљученија“, творац свечане песме „Востани Сербие“. Његови остаци почивају у Београду, на улазу у Саборну цркву.

Нобелову награда за књижевност пре 50 година добио је

Иво Андрић (1892 – 1975)

Иво Андрић је био југословенски књижевник и дипломата Краљевине Југославије. Добитник је Нобелове награде за књижевност као држављанин СФР Југославије, 1961. године, за роман На Дрини ћуприја (1945), као и за целокупни дотадашњи рад на „историји једног народа“. Био је члан Српске академије наука и уметности.

Востани Сербие!

Востани царице!
И дај чедом твојим видет твоје лице.
Обрати серца их и очеса на се.

КОЈА ЈЕ ТВОЈА ОМИЉЕНА КЊИГА?

Библиотека „Вук Караџић'" је замолила децу са општине да вршњацима препоруче десет омиљених књига. Требало је да деца наведу барем пет омиљених књига и образложе зашто им се свиђају.
Ми, школски библиотекари, позвали смо „читаче", то јест децу која много читају и редовно долазе у школску библиотеку, да направе списак омиљених књига и у неколико реченица објасне вршњацима шта је то због чега су им најдраже. Јавило се више деце, а ми смо одабрали неколико читача који су најбоље објаснили зашто највише воле баш те књиге.

- Ова књига ми се свидела зато што сиромашна породица добија фабрику чоколаде на поштен начин и почиње срећно да живи.
- Ова прича ми се свидела зато што нам поручује да будемо задовољни оним што имамо.
- Ова књига ми се допала јер се у њој говори о фудбалу. Ја волим фудбал!
- Ова књига описује љубав девојчице према селу. Она воли село зато што је ту слободна
- Свиђа ми се ова књига зато што истражује и открива преваранте.
- Зато што описује маштање деце.
- Она је девојчица која је много паметна.
- Ова књига ми се свиђа зато што нема насиља.

А књиге које су добиле највише гласова наше деце су:

Мистерија у Паризу, Џеронимо Стилтон
Змајев код, Теа Стилтон
Дивљи дечаци, Јоахим Масонел
Моја сусетка Алис, Џуди Кетрин
Серија несрећних случајева, Лемони Сникет
Матилда, Роалд Дал
Пети лептир, Урош Петровић
Бескрајна прича, Михаил Енде
Приче о животињама, Слободан Гајић
Кажи тети добар дан, Јасминка Петровић

Ивана Ристић, библиотекар

Пролеће

Ветрић лахори
Поток жубори
Цврчак цврчи
Мрав трчи.

Сунце јаче греје
Снег више не веје
Радијатор не брује
Пчелица гласно зује.

Ласта на грану слеће
Стигло је пролеће!

Драган Русић 2/1

Кад пролеће дође

Кад пролеће дође
Природа се буди
Цвркућу птице
Веселији су људи.

У зеленој трави
Зумбул се плави
А лептирић шарени
На цвет слетео малени.

Небом ласта пролеће
Стигло нам је пролеће!

Милица Чучковац 2/1

Стигло пролеће

Трава расте, цвета цвеће,
Јато птица с југа слеће.
Лептир лети око леје,
Топло време ми се смеје.
Смењује се сунце с кишом
Играм лопте с другом Мишом.

Меда зева, трља очи, поред њега зека скочи.
Бубица са листа креће
Ето, среће! Стигло пролеће!

Бојана Ђорговић 2/1

Ко чита- побеђује

Џонатан Страуд: Трилогија о Бартимеју (Амајлија из Самарканда, Големово око и Птоломејева капија) (Одисеја, Београд, 2009, 2010)

Вековима и миленијумима уназад, звучало је као да су људи огромна сила, такви какви су. Али они су имали своје физичке недостатке, па су их морали надокнадити. Тако су у замену за крила, измислили авионе. Али, када Џонатан Страуд разгрне завесу невидљивости, можда бисте увидели да шесторуки, буљави демон лети уз помоћ змајских крила, држећи на леђима људску направу.

Иза корица ове трилогије налази се свет у коме су људи само плашљива, дрска створења чија су једина моћ демони са другога света. Они их бесрамно призивају помоћу магије, пентаграма (цртеж у облику кругова и звезда који се налазе на поду) и сплета компликованих речи клетве које су на изумрлим језицима историје. То је окрутни свет у коме обични људи продају своју рођену децу чаробњацима, уз обавезу да забораве дететово име. Јер, то ће дете постати чаробњак и када би који демон сазнао његово име, оно би на месту било мртво. Овако – то су само борба сиктавим речима и безопасне псовке.

Таква се прича збила и са дечаком Натанијелом и џинијем (демоном) Бартимејем. Разлика је само у томе што је дечак натпросечно талентован, а џини вешт и велики сплеткарош. У овој књизи, њих двојица можда су заиста узели превелики залогај. Овога пута они трагају за Големом, огромним глиненим створом, за чију врсту је забрањено већ хиљадама година да се прави од тешко добављивих састојака. У свему томе цела влада Лондона оптужује Натанијела да је он крив за све. Он зна да није крив. Али, ко је?

Мајкл Лоренс: Уклети клозет
Претходни наслови истог аутора: Зле гаће, Повампирена гуска и Дух из пишкилишта (Одисеја, 2009)

Овако: замислите да сте главни јунак ове књиге, Зврле. Живите у лепој кући, у насељу Поточкова фарма, а ваши најбољи пријатељи, Пера и Анђела, живе преко пута вас (ако сте женско, замислите да сте Анђела). А сада замислите да у једном тренутку, заједно са њима играте ужасно досадну игрицу, а већ сутрадан се будите и схватате да сте се (захваљујући игрици) нашли у телу супротног пола, телу Анђеле, односно Зврлета, уколико сте девојчица. Али то за „три мускетара“ није ништа, после Злих гаћа које саме размишљају, Повампиреног духа гуске и другог духа (као оног из лампе) који је решен да вам загорча живот.

Владислава Војновић: Принц од папира
Народна књига, 2008.

Оно прво што вам родитељи кажу када излазе из куће је: „Уради домаћи! Не отварај ником непознатом!“

Ако баш немате среће, када не урадите домаћи, добијете минус. Али ако отворите неком непознатом, а стварно немате среће, може се десити да је то онај серијски убица са телевизије. Јулија је имала мало среће, њој је лопов узео само очев пасош и мајчине минђуше. Лопов и није прави лопов и рад је да јој их врати, али се она у међувремену преселила. У целој причи, Јулија упознаје дечака Агија, за кога је мислила да је одвратан, али, и сама се питам, шта ли мисли сада?

АКО ИДЕШ У БИОСКОП...

Путовање Намерника зоре (филм снимљен по књизи К. С. Луиса, Нарнија)

Када се Луси и Едмунд нађу код досадног рођака Јустаса, неке ствари се мењају. Слика величанственог брода постаје жива и увлачи их у чаробну земљу Нарнију. Они се нађу на броду са слике, Намернику зоре. Уз пријатно друштво њиховог старог пријатеља, краља Каспијана X (кога су упознали приликом претходног боравка у Нарнији), али и... Јустаса! Да ли ће на свом путовању успети да победе зло које може узети било који облик или може да вам уђе у мисли и снове? Јер, док не положе седам мачева лордова од Нарније на Асланов сто, зло има предност.

Хари Потер и реликвије смрти (филм снимљен по књизи Ј. К. Роулинг, Хари Потер)

Овога пута Хари, Рони и Хермиона, бежећи од Волдемора и Смртождера, сазнају за реликвије смрти (моћни штапић, невидљиви плашт и камен који враћа људе из света мртвих). Али сада више нема Хогвортса и Дамблдора да би им помагали. Сами су на своме, а углавном, када је тако, долази до несугласица. И тако, Рон опхрван љубомором, одлази. Да ли ће Хари и Хермиона успети да униште све Волдеморове делиће душе које је сакрио по свету и да нађу све три реликвије смрти пре њега и да ли ће се Рон ипак предомислити?

Марија Чича 6/4

МАТЕМАТИКА

Општинско такмичење
Никола Бајић 3/3, 2. место
Ирина Шевић 3/1, 2. место
Јована Стијепић 3/1, 2. место
Никола Тасић 3/4 , 3. место
Илија Кочинац 4/2, 1. место
Јован Симић 4/4,1. место
Огњен Савић 4/3, 1.место
Иван Тодоровић 4/2, 1. место
Давид Ђумић 4/5, 2. место
Никола Васиљевић 4/3, 2. место
Денис Ковачевић 4/4, 3. место
Данило Којић 5/4, 1. место
Јован Ивковић 5/4, 2.место
Огњен Арсенијевић 6/1, 2. место
Коста Ивановић 6/1, 3. место
Петар Вујичић 6/3, 3. место
Вук Вуковић 6/2, 3. место
Јана Вранеш 7/2, 1. место
Милица Лазић 7/2, 1. место
Етир Цхалаби 7/3 , 3. место
Никола Вученовић 7/4, 3. место
Алекса Јовановић 8/5, 1. место
Коста Станојевић 8/1, 1.место
Лидија Микић 8/5, 2.место
Јована Јевтовић 8/3, 3.место

Окружно такмичење
Иван Тодоровић 4/2, 1. место
Илија Кочинац 4/2, 2. место
Огњен Савић 4/3, 2. место
Олга Станојевић 5/4, 2. место
Теодора Васић 5/3, 3. место
Јана Вранеш 7/2, 2. место
Алекса Јовановић 8/5, 2. место

На Међународном математичком такмичењу **„Кенгур без граница”** учествовало је 367 ученика наше школе. Резултати овог такмичења ће бити познати половином маја.

НЕМАЧКИ ЈЕЗИК

Општинско такмичење
Милица Бојић 8/3, 1. место
Алекса Петровић 8/5, 2. место
Ива Пилиповић 8/5, 3. место

ЕНГЛЕСКИ ЈЕЗИК

Општинско такмичење
Миа Лазић 8/1, 2. место
Дубравка Вилотић 8/3, 3. место
Коста Станојевић 8/1, 3. место
.

ФИЗИЧКО ВАСПИТАЊЕ

Кошарка
Општинско такмичење
5. и 6. разред 2. место дечаци
7. и 8. разред 2. место дечаци

Одбојка
Општинско такмичење
5. и 6. разред 2. место дечаци
7. и 8. разред 2. место дечаци
7. и 8. разред 3. место девојчице

Мали фудбал
Општинско такмичење
5. и 6. разред 3. место дечаци

Атлетика митинг "Звездара" 2011.
Милица Мијатовић 6/2, скок у даљ, 1. место
Ана Марија Ђераниħ 5/2, 100 метара, 3. место

Рукомет
Општинско такмичење
5. и 6. разред 1. место дечаци
7. и 8. разред 3. место девојчице
Градско такмичење
5. и 6. разред 2. место дечаци

ВЕРОНАУКА

1. место ОШ "Јелена Ћетковић"
Ана Милић 5/2
Анђела Ивковић 5/2
Јован Ивковић 5/4
Саша Милошевић 5/3

СРПСКИ ЈЕЗИК

Општинско такмичење
Данило Којић 5/4, 1. место
Милош Јокић 5/2, 1. место
Катарина Трбојевић 5/5, 1. место
Олга Станојевић 5/4, 3. место
Теодора Васић 5/3, 3. место
Ања Малков 6/5, 1. место
Милица Милошевић 6/2, 2. место
Ивана Васиљевић 6/5, 2. место
Катарина Фишић 6/3, 2. место
Анђела Кашћелан 6/ 5, 3. место
Мина Сретеновић 6/3, 3. место
Петар Милић 8/3, 2. место
Лидија Микић 8/5, 2. место
Мина Пурешић 8/1, 2. место
Дубравка Вилотић 8/3 , 2. место

Јована Јевтовић 8/3, 3. Место

Градско такмичење
Милош Јокић 5/2, 2.место
Олга Станојевић 5/4, 3. место
Данило Којић 5/4, 3. место
Ивана Васиљевић 6/5, 2.место
Милица Милошевић 6/2, 2.место
Катарина Фишић 6/3, 2. место
Лидија Микић 8/5, 3. место

Рецитовање
Општинско такмичење
Саша Синђелић 3/3, 1. место

ТЕХНИЧКОГ И ИНФОРМАТИЧКО ОБРАЗОВАЊЕ

Општинско такмичење
Теодора Анђелковић 6/3 , 1. место
Петар Вујић 6/3, 2. место
Милош Стевановић 6/3, 3. место
Етир Цхалаби 7/3, 3. место

Градско такмичење
Петар Вујић 6/3, 1. место
Теодора Анђелковић 6/3, 2. место

ИСТОРИЈА

Општинско такмичење
Данило Којић 5/4, 1. место
Милош Јокић 5/2, 3. место
Саша Милошевић 5/3, 3. место
Милош Милошевић 5/3, 3. место
Никола Раичевић 5/3, 3. место
Гвозден Илић 6/4, 1. место
Јована Парежанин 6/2, 2. место
Мина Трпковић 6/2, 2. место
Александар Остојић 6/2, 3. место
Лидија Микић 8/5, 1. место
Периша Томић 8/2, 3. место

Градско такмичење
Лидија Микић 8/5, 3. место

ГЕОГРАФИЈА

Општинско такмичење
Лидија Микић 8/5, 2. место
Петар Стамболовић 8/2, 3. место
Иван Лаушевић 8/2, 3. место

ФИЗИКА

Општинско такмичење :
Огњен Арсенијевић 6/1, 2. место
Стеван Ђиловић 6/1, 2. место
Коста Ивановић 6/1, 3. место

Јана Вранеш 7/2, 2. место
Алекса Јовановић 8/5, 3. место

Градско (окружно) такмичење :
Огњен Арсенијевић 6/1, 2. место

Републичко такмичење:
Огњен Арсенијевић 6/1, 2. место

МУЗИЧКА КУЛТУРА

Општинско такмичење
Оркестар 1. место
Градско такмичење
1. специјално место
Учешће на Међународном фолколорном фестивалу у Прагу – Хор и оркестар

ШАХ

Општинско екипно 2. место
Илија Булатовић 8/4
Филип Јанковић 7/4
Стефан Миленковић 7/4
Војин Савић 2/5
Огњен Савић 4/3
Лука Вученовић 4/2

33. републичко такмичење из физике је одржано у Бањи Ковиљачи од 15.4. до 17. 4. 2011. год.

Учествовало је 320 такмичара који су били у пратњи својих наставника. Ученици су на овом тродневном такмичењу стекли нова искуства и другарства. У паузи, да би се скратила неизвесност ишчекивања првих резултата, ученицима је организован излет у родну кућу Вука Караџића где су се опустили и уживали у природи и лепоти овог краја.

Огњен се с путовања вратио задовољан својим резултатом, проводом и дружењем.

За успехе својих ученика наставница Весна Тодоровић - Ристић је добила признање од Министарства просвете и науке и Друштва физичара Србије.

Прво место на градском такмичењу у ватерполу

Мој град је бео град

У Европу хоћемо
ал' тиха је бламажа
што већина људи не зна
шта је рециклажа.

Зато сад у стиху,
задатак је мој
да објасним шта све гута
„београдски ној".

Верујте без резерве,
птица гута конзерве!

Европа је рекла
брзо да се будимо
свуд около да чистимо
својски да се трудимо.

Сами сте у Унију
да дођете хтели
радо ћемо вас примити
јер град вам је бели.

Замислите да сте ловац
с ранцем пуним ловине
па вребајте конзерве
и све старе новине

Београд је сад заиста
светла метропола
можда чак и лепша
Од грчког Акропоља

Андреа Опачић 6/4

Мој први спортски успех

Читаве две године сам тренирала пливање и морам рећи да сам била одличан пливач. Међутим, пошто сам тада имала само шест година, полагала сам како бих могла да пређем у велики базен. Целог живота сам сањала како пливам тамо где ми ноге не додирују дно! Сећам се…

Са неизвешношћу чекам да ме мој тренер позове. Моји другови, Мариса Милановић, Игор Шиљак, Милица Мусић и Ненад Прешић,сви су положили, па сам се чудила и упорно запиткивала: „А шта је са мном?!"

Више нисам могла да чекам, па сам дотрчала до тренера и тихим, помало стидљивим гласом упитала: „ Кад ћу ја?" Он је погледао на своју листу и рекао ми: „Ти си следећа." Очекивала сам да ћу бити срећна, али нисам била у праву. Једноставно сам се скаменила и крв ми се следила у венама. „Шта ако забрљам?! Шта ако заборавим како се правилно плива прсно?! Шта ако лоше отпливам краул?!", упорно сам запиткивала маму. „Добро ћеш проћи! Ово трениираш годинама!", тешила ме је она.

„Теодора Мијатовић, улази у базен!", чуо се груб глас мог тренера. Улазила сам у базен, хладна вода ме је помало смиривала, али ме је комисија чинила нервозном. „Покажи нам краул.", рекао је неки човек из комисије. Дубоко сам уздахнула и урадила као што ми је речено. Ни о чему нисам размишљала док сам пливала, пливала сам најбоље што могу и желела да се све што пре заврши. Препливала сам две ширине и одахнула. Тесту је крај! А резултат? Наравно, положила сам! Како сам само била срећна! Мој први спортски успех!

Одмах сам отрчала мами у наручје. „Како си прошла?", упитала ме је најнежнијим гласом. „Мама… Нећу да те лажем… Положила сам!" узвикнула сам из свег гласа. „ Кажу да никада нису видели тако мало дете да тако добро плива! Јупи! Једва чекам сутра!" „Што?", упитала ме је мама. „ Сада тренинзи нису понедељком и уторком, већ понедељком, средом, петком и суботом!"

Била сам толико срећна што сам положила да ми је срце лупало као лудо те вечери, а ни очему другом сем о пливању нисам причала читаве недеље. Иако многим људима прелазак из малог у велики базен није толико битно, за мене је то био мој први и највећи спортски успех.

Теодора Мијатовић, 6/5

Рад је освојио 3. место у Србији на конкурсу Фонда "Лаза Костић" 2010. године

Кад зажмурим и кад заспим

Понекад кад склопим очи и почнем да тонем у сан, видим звезду. Једну малу, али за мене врло драгу, посебну. Искричава, далека, а у исто време блиска. Звезду коју сам у свом раном детињству имала, коју сам јако волела, а онда без ње остала-мог деду.

С времена на време сањам његово мило лице које сија добротом и његове топле очи у којима је увек било довољно љубави за мене. Сањам његове велике руке које су ми миловале косу и носиле ме у загрљају. Још увек памтим његову као угаљ црну косу, са само једним седим праменом који сам ја много волела да вртим око прста, лепе шетње Ташмајданским парком, добацивање лоптом и први сладолед који ми је кришом куповао. Причао је веселе приче које сам упијала широм отворених очију седећи у његовом крилу. Дедина појава ми је уливала мир, спокој и сигурност. Често би ме ословљавао са Маро, исто како је звао и моју маму.

Како године пролазе, његов лик ми бледи, али те црне, топле очи које ме гледају док се будим и моја рука која се игра са дединим меким праменом су једнако стварни као некада. И сада, када тонем у сан, пожелим да угледам ту звезду, обрадујем јој се и знам да се она обрадује мени.

Милица Стошић 6/4

Бројевна песма

1 100лар и његов долар

1 чудан 100лар
Пронашао долар,
У биоскоп би радо отишао,
ал' аутобус му је већ прошао.

До биоскопа је је2 стигао,
1 Злер је гледао,
И где ће сести бирао.

Када се коначно сместио,
Сео је на своје ме100,
Као да је оно пре100.

Злер је био за5љан
А главни глумац опасан,
Наш се 100лар силно препао
И о5 од страха разболео.

Страшно га је заболео 100мак,
А сви су мислили да је страшан момак.

Теодора Анђелковић 6/3

Моја бака Рада прави најлепше колаче на свету, зна да шије, а када је питам где је све то научила, увек ми исто одговори: „Тако је некад било, учила сам од малих ногу“. Ту почиње бакина рича о детињству.

Бака Рада је рођен а у Београду пре 73 године. Каже да се рата слабо сећа, само памти да је била много гладна. Ноћу би маштала о кашичици белог шећера.

Године после рата биле су јако тешке, без довољно хране. Живела је на Теразијама у згради биоскопа „Београд“. Гледала је филмове који су је водили у неки чудесни свет. Са својим другарима најчешће је играла фудбал на Ташмајдану. У то време нису имали лопту, него крпењачу. Крпењаче су правили од чарапа: у једну чарапу нагура се више њих, сви се крајеви добро увуку да се крпењача не распадне. Бака се још увек сећа тих удараца јер је стално била у чворугама. Без обзира што је скромно живела, бака увек каже да су сви били исти и задовољни.

ГАЛЕРИЈА РЕЧИ

Да имам чаробну моћ

Ја бих желео да помогнем људима и животињама и зато сањам да поседујем чаробни штапић. Начинио бих три моћне справе. Једну која ради кућне послове, чије би тело било налик муњи, са дугмићима у облику срца. Звала би се Радилица, имала би тело плаве боје, руке зелене, ноге жуте, а очи наранџасте. Помоћу тастера укуцавао бих шифре послова које би требало да обави. Друга машина би лечила људе и животиње, дао бих јој име Супер Доца. Тело би јој било у облику ормана коме би се врата отварала чим би се у ваздуху чуо глас болесног бића. Доцине руке су црвене, ноге љубичасте, а очи смеђе боје. На глави би имао светлећи црвени крст. Чим би Доца видео болесника, врата би се отворила, а рука би дала болесном одговарајући лек.
Трећа справа би давала паре сиромашнима у неограниченим количинама, а данонoћно би штампала новац. Справа би имала облик џиновског новчића, а звала би се Парица. Она би људима који немају посао и паре, омогућила да купе све што им је потребно за живот.
Када бих заиста имао чаробну моћ да начиним ове справе, осећао бих се лепо, јер би моји изуми помогли свима који имају проблема.

Ђорђе Поломчић 3/3

Мој град је бео град

На ушћу две реке стоји
Као прелеп сан
И шири нам руке
Сунцем обасјан.

Твоји нас зелени паркови зову
Да ти игром улепшамо дан
Мој бели граде Београде
Најлепши си умивен и насмејан.

Александра Мићић 2/2

Брат

Свако има неког свог,
сестру или брата,
а ја сам сама,
ту су само мама и тата.

Од сестара и браће
ту је Павле бата,
јес да је од ујке,
али вреднији је од злата.

Коса му је браон,
смеђе су му очи,
кад будилник зазвони,
он престрављено скочи.

Воли да се шали,
зато га и волим
кад ми нешто треба
не морам да га молим.

Бојана Пејчић 5/5

Пролећни дан у Београду

Много волим Београд - његове улице, паркове, тргове...И небо над Београдом волим! И људе и птице и све што живи у мом лепом белом граду.

Волим га кад је чист и умивен јутарњим зрацима сунца, када у подне у њему све врви као у скученом мравињаку и када тихо вече наговештава да је прошао још један дан.

Посебно је лепо пролећно јутро над Београдом. Јутарњи ваздух ме опушта и чини срећним, а сунце које се пробија изнад београдских кровова милује. Град се полако буди: људи ужурбо крећу на посао, у школскм дворишту се чује дечја граја, а јутарњу тишину ремети бука саобраћаја.

Узаврели град подсећа на пчелињу кошницу. И природа се пробудила. Олистало, процветало дрвеће и цвеће красе паркове.

У предвечерје град се полако смирује. Залазак сунца и светла која се пале град купају чаробном светлошћу. Одсјај светлости у рекама чини да град изгледа нестварно. Прва звезда на небу.

Град још једном тоне у сан.

Вук Вуковић 6/2

ИСТОРИЈА МОЈЕ ПОРОДИЦЕ У 20. ВЕКУ

Моја породица има богату прошлост. Сви моји преци су били важне и познате личности и искрено врло се поносим тиме. Захваљујући њима сам овде где јесам , срећна и задовољна. Иако их нисам упознала увек ћу се поносити њима и никад ме неће бити срамота своје прошлости.

Имам толико значајних предака да бих о њима могла да пишем дан и ноћ без престанка. Цела моја породица се посветила школи и учењу деце. Скоро сви су били учитељи у малим местима где је учење било скоро недостижно. Захваљујући њима су многа деца успела у животу. Никога од њих нисам упознала, али сам слушала приче и гледала слике. Што сам старија, све ме више занима моја прошлост, порекло и уопште породица у којој сам рођена.

Али од свих прича на мене је навећи утисак оставио мој прадеда по мајци, Драгомир М. Гајић и његова животна прича. Мом чукун-деди је умрла прва жена, а са њом је имао седморо деце. Када се поново оженио са мојом чукун- бабом Јеленом је добио још осам синова. Тако је мој прадеда био 15. и најмлађи син. Он је био непланирано дете и када се родио био је много млађи од своје браће. Његови родитељи нису знали шта ће са њим, па су одлучили да га убију. Ужасно звучи, али тако је било.

Била је јака олуја и киша је лила као из кабла. Моја чукун - баба га је ставила под олук са намером да га удави. Њихова комшиница је све то видела и било јој је јако жао па је спасила мог прадеду од замало неизбежне судбине. Када је схватила шта је урадила моја чукун - баба је уз покајање и плач узела дете натраг од комшинице. Неколико година касније је избио Први светски рат и било је време за прелаз Срба преко Албаније па све до Грчке. Био је то дугачак пут. Много људи је помрло на путу ка Албанији, од глади, жеђи, исцрпљености. Трагично је то што су на том путу помрла и многа деца. Тек новорођене бебе нису имале шансе. Мој прадеда је тада имао 15 година и за разлику од своје браће није био војник. Као ни његова браћа ни он није одустајао, поред умора и глади настављао је даље, борио се за опстанак, а његова браћа нису преживела. Сви су завршили у мору са још стотинама људи. То место на Крфу, то хладно и модро море које убија самим погледом на њега, то место где су часно погинули моји преци, баш то мрачно место се сада зове ПЛАВА ГРОБНИЦА! Мој прадеда је преживео, дете од 15 година, најмлађе дете у породици

Преживео је он и Други светски рат, али овога пута као војник. Школовао се у Немачкој и сазидао школу у Малом Пожаревцу где је и рођен. Та школа и дан данас носи његово име ОШ ``Драгомир М. Гајић``. Био је њен директор. Такође је водио организацију за сађење Звездарске шуме. Захваљујући њему ми сада имамо једну од најлепших шума у Београду. Имао је сина и ћерку. Његов син Витомир је био мој деда кога сам ја много волела, али на жалост умро је када сам ја имала само 4 године, али његови кћерка и син су и даље ту и памтиће и њега и мог прадеду и чукун- деду до краја живота.

Мој прадеда је доста олакшао нама у садашњости. Али као што рекох, имам ја пуно познатих предака. Нису сви били учитељи. Било је и познатих сликара, доктора… Сви моји преци ће заувек остати у мом срцу као племенити и поштени људи. Имали су своју част и понос. И по маминој и по татиној страни сви су били храбри и часни људи. Не кажем то само зато што су моји. Те две породице су се много разликовале. Ја особине и једних и других. Верујте да се тиме много поносим!

Ана Стевановић 8/5

Балетске патикице

Вероватно се од мене очекује да почнем овај састав речима: "Кад порастем, ја ћу ..." или „Моје занимање биће...", али не. Овако ћу почети:

Мој сан је да постанем професионални плесач, балерина, прима-балерина. Одувек је био.

Знам да звучи глупо и да ће ми се сви дечаци смејати, али ја сањам да клизим по позорници, у оним новим, розе шпиц патикама. Волела бих да носим белу хаљиницу, са жипоном и чипком, док ме засењена публика посматра. Моја мама каже да је за то потребно доста одрицања и посвећености. Спремна сам на то. Знам да ће ме родитељи подржавати и да ће ми помоћи у томе. Мој ујак каже да имам дуге прсте. Каже да ћу бити уметник.

И он је уметник, и он има дуге прсте. Свира гитару, слика, глуми и пише одличне песме. Он ме бодри да следим свој сан. Мислим да је то због тога што су му родитељи забранили да од малена следи свој сан. Ја уистину волим да плешем. Имам жељу да све моје снове остварим у „Миланској скали". Желим да клизим по поду, да играм лабуда у „Лабудовом језеру", да ме људи широм света обожавају и цене, да ми аплаудирају после сваке моје представе.

Можда делује неизводљиво, али успећу. Знам да хоћу.

Теодора Анђелковић, 6/3

Јесен

Јесен је обукла жуту кабаницу, обула дубоке гумене чизме и са великим шареним кишобраном прошетала мојом улицом.
Киша често пљушти, чини ми се како да никада неће престати. Ветар завија као гладни вук и савија огољене гране. Покупио је скоро све лишће у свој загрљаје и носи га улицама. Понеки зеленкастожути лист се, као мало дете чврсто држи за грану као да му је она мајка.
Поред мене је протрчао усамљен, мокар пас. Застао је, погледао у небо желећи да киша престане.
Не волим јесен јер због кише не могу да се играм са другарицама у парку. Гледам људе како журе и питам се да ли је ово ружно време растужило само мене.

Дарија Марко 3/3

Умем да волим

Моја једина и права љубав је љубав према компјутеру који би све учинио за мене и ја за њега.

Он је четвртастог облика. Његов вентилатор ме милује поветарцем док осећам његову вибрацију у целој соби. Када је зима, његови вентилатори ме греју. Његов мио глас, који се једва чује кроз звучнике када се пали, усрећи ме, јер знам да могу да играм игрице. Понекад укључи и 3Д звук и појача на најјаче кад види да ми се свиђа нека песма. Монитор му је пречника 22 инча, таман велики да одлично видим и најситније детаље игрица и Интернета на њему. Преко Нета ми увек брзо пронађе шта год ми затреба јер боље и брже сурфује.

Док год смо мој компјутер и ја повезани тастатуром и мишем, нико нам ништа не може. За рођендан сам му купио нову тастатуру „Лоџитек Ге11“, а за Нову годину миша, исто “Лоџитек“, само Ге5. За мој рођендан изненадио ме је тако што ми је набавио вирус, па сам морао да га поправим ☹, али ипак је само хтео да проведе мало више времена са мном.

То је права љубав која траје све док му не заменим хард-диск. Он онда све заборави и тада можемо да кренемо опет из почетка.

Игор Шухарт 8/5

БРАТ

Дошла сам у породилиште. У мамином наручју бели смотуљак са дугом црном косицом. Плаче. Дере се из свег гласа. Лука,мој брат. Нисам могла да верујем да неко тако мали може да буде тако мекан и сладак. Плашила сам се да га дотакнем, да му случајно неку кошчицу не сломим.

Имала сам потребу да га заштитим, да га загрлим и да га никада више не пустим. Хтела сам да остане тако мали!

Али ево, прошло је пет година, а он постаје све безобразнији и слађи са својом плавом коврџавом косом, по којој је добио надимак Бели. За мене је он још увек Локсандра и Дечак Пилиповић, од времена када није желело да каже да се зове Лука.

Иако сам непопустљива и доследна, посебно када знам да сам у праву, њему увек попустим, јер ми у тренутку прође кроз главу да је за мене нешто ситница, а њему велика ствар, проблем који је успео да реши.

Лука воли да игра фудбал у нашем великом ходнику. Обично су му моја врата од собе гол. Ужива да вежба шут док ја учим, па се ја љутим што лопта стално удара о врата. Наравно, свака моја љутња се заврши тако што се на крају и ја играм са њим.

Та игра ме чини срећном, безбрижном, као да се опет враћам у најлепше тренутке, године играња, године без обавеза. Тада не схватам зашто многи моји вршњаци говоре да не воле млађу браћу и сестре, кажу, досадни су и превише мали, али ја верујем да када одрастете није увек тако.

Када Лука буде разумео да живот није лак и некада кад се мој свет потпуно сруши, када не буде никога ко ће бити уз мене, он ће бити ту да ми помогне исто онолико колико сам и ја њега хтела да заштитим када сам га први пут угледала.

Ива Пилиповић 8/5

Животиње у очима уметника

Лабуд

За уметника лабуд представља птицу недирнуте снаге и љупкости. Многи уметници покушали су да нам приближе његову белину, лепоту његових покрета, елеганцију и отменост. Међу најпознатијим балетима у свету је балет Петра Илича Чајковског „Лабудово језеро". Легендарну причу о боловима одрастања, о самосвесности испричао нам је Ханс Кристијан Андерсен у делу „Ружно паче". Обузети лепотом овог дивног створења, многи сликари стварали су изузетна дела. Једна од најпознатијих су „Лабудови" Драгана Мишића Тапија и „Леда и лабуд" Пола Сезана.

Коњ

Коњ углавном симболизује интелект, мудрост, племенитост, светлост, динамичну моћ, хитрину. Коњи су се доста јављали у народној књижевности, као пратња јунацима, па је у духу народног стваралаштва настао и коњ Краљевића Марка, Шарац. Он је описиван као биће много већег квалитета него што сам коњ јесте, придаване су му људске особине, поредили су га са божанским бићима, митолошким чудима. Он Марка Краљевића прати, разуме, слуша, чека, живи са њим, по народној легенди целих 165 година. Уз митолошког јунака и коњ магичне снаге нашао је своје место.

Још један познати коњ српске књижевности је Јабучило, наш најчувенији крилати коњ, у чијим је крилима сакривена божанска снага и лепота. Био је коњ легендарног војводе Момчила, ујака Марка Краљевића. Да би војвода Момчило био савладан у песми „Женидба краља Вукашина", прво је његов коњ морао бити савладан. Божанска бића се могу савладати само лукавошћу и подмуклошћу.

Оно што је нама Јабучило, Грцима је Пегаз. Спој снаге, моћи, узвишености, независности и лепоте створила је од њега заиста митску фигуру. Његова божанственост огледала се у његовим крилима, која су у очима уметника представљала недостижност, лепоту, сјај.

У митологији Пегаз је тумачен на разне начине. Једни су мислили да његово име потиче од грчких речи које у преводу на српски језик значе извор или врело, док су други сматрали да је био бог времена и муња, које је доносио Зевсу. За уметнике Пегаз је био и остао оличење чистог срца, нежности и мудрости. По њему је и једно сазвежђе добило име. Такође, коњи су међу најпопуларнијим животињама у вајарству, али и у сликарству.

Јагње

Јагње је за уметнике увек било симбол невиности, младости, чистоте. У хришћанству, оно симболише жртву, па зато представља и самог Христа који се жртвује за човечанство. Најчистија и најскромнија животиња нашла је своје место у делима многих уметника, па је и Андрић једну од својих најпопуларнијих приповедака посветио Аски. У њој Аска је симбол уметности и њеног значаја — симбол је стварања, креативности, енергичности, чисте душе и победе уметности над сировом људском снагом и грубошћу. Она је оличена у другој, супротстављеној животињи, вуку.

Вук

Вук је поносна животиња, предатор, истребљивач, најављивач смрти, као у „Аски и вуку" и „Црвенкапи" браће Грим. Он је симбол ратника, истрајног и упорног, који Аску прати у корак и чека да се заврши то чудо пред његовим очима, да би је појео. Мудар и енергичан, истовремено је одан чопору, својој породици и вучићима, по чему су у књизи „Књига о џунгли" постали изузетно познати. Мајка је нежна, одговорна, брижна, хумана у правом смислу те речи. Одгајиће дечака иако је не друге расе или вере, већ друге врсте. И то није једини пример, сетимо се да су Римљани веровали да је бригу о остављеним Ромулу и Рему водила вучица, која их је као бебе нашла поред реке. Вучица је, у овом случају, симбол доброте и брижности.

У делима „Бели очњак" и „Зов дивљине " уметник нам кроз доживљаје и оданост и према човеку и према чопору прича вековну причу о пореклу паса и дочарава тежњу вукова ка неистраженој дивљини.

Пас

Пас је , како кажу, најбољи човеков пријатељ, па је и у уметности представљен као симбол верности, оданости и љубави. Најпознатија књижевна дела са псима као главним ликовима су „Леси се враћа кући" и „Џери Острвљанин ". Способан, веран, одлучан, паметан, бориће се до последњег атома снаге да својим господарима помогне, да буде уз њих. Он све прашта, његова је љубав безусловна. У одбрани својих младих је истрајан, па се у београдском Зоолошком врту налази споменик керуши која је сачувала своје младе од напада тигра који је побегао из кавеза. Сачувала је младе и преживела.

Голуб

Голуб је за уметнике, најчешће, симбол љубави, слободе, слободног кретања. Он симболизује слободу духа у уметности и не без разлога, симбол је мира, људских тежњи ка вечности, ширини и светлости. У хришћанском тумачењу, он је животни дух, на прелазу је из једног стања или света у други, симболизује светлост, чедност, невиност, мир. Њихова нежност, преданост као родитеља, невиност и лепота представљени су на многим уметничким сликама. Голубица је у хришћанском учењу симбол Светог Духа.

.....

Лидија Микић 8/5

Здрава храна сваког дана

Дубоко у шуми је живео медвед Меки. Он је свакога дана јео брзу храну. Његов дневни оброк се састојао од чизбургера, помфрита, хамбургера, сладоледа и чоколадних колачића. Сви у шуми су знали како то није добро за њега. Сви су покушали да га убеде да промени своју исхрану, али он је то одбијао. Меки је сваког дана постајао све већи и већи, али то није примећивао. Његови пријатељи, очајни, покушавали су нешто да смисле... Окупили су се мудра сова Хеви, детлић Муца, јелен Роги и вук Месечко:
- Морамо нешто предузети по питању Мекија! – рече Хеви – ово постаје забрињавајуће!
- З-з-знам, он п-постаје о-огроман!
- Ја лично мислим да треба прећи у вегетаријанце, баш као ја! Погледајте моју линију! – рече јелен Роги, иначе познат као велики нарцис.
- Ех, мислим да је потребно насамарити га да схвати колико греши – умеша се Месечко.
- Хајде да му поклонимо преглед код доктора Снејка, он је најбољи лекар за брзу храну.
Сви су тако учинили. Меки се мало премишљао, али је знао да се близу налази радња са чоколадним мафинима. Узео је шум-такси и одвезао се до др Снејка.
- Када је ушао др Снејк је отворио уста и открио своје дуге змијске зубе:
- О, Меки, у шта си се претворио, жао ми је, друже, али теби нема помоћи!
- Како то мислиш, Снејк?
- Поједеш ли још само мало брзе хране, експлодираћеш! То се десило једном мом пријатељу.
- О, боже - успаничи се Меки – ја обећавам, али обећавам, никада више нећу јести брзу храну – рече меда кроз сузе и отрча кући.
Хеви, Месечко, Муца и Роги су успели у свом плану, а од тог дана Мекија сте могли видети само са бананом или неком другом воћком, а његова омиљена реченица била је:
- Здрава храна - сваког дана!

Милица Хелмих, 5/5

„На зиду стих“

Догодило се и ове године, захваљујући општини Звездара, да ваши стихови буду објављени у књизи која ће стићи до многих... Сигурно ће им ове песме улепшати дан!

Песма о песми

Није лако песму измислити
Талентован за то бити,
Сваки стих да ти се римује
Мелодија да се наштимује.

Кад се речи и мелодија сложе
Песма лепо звучати може:
да се пева или рецитује,
да сваком ко је чује
душу нежно помилује.

Јана Вучетић 6/3

Кишобран

Кишобран је црвене боје
баш као и срце моје.
Моје срце куца за двоје
Да л' ћемо под кишобран
стати обоје?

Ако ветар дуне,
и кишобран одлети
да л' ће моје срце преболети?

Хоће, хоће, преболеће,
Ја то добро знам,
Купићу други
црвени кишобран!

Нађа Кесер 5/5

Добар ручак

Мама кува па вели:
,,Ко шта жели?“

Прво се јавља тата:
Он би много листова
од разних салата.

Онда ће деда:
,, Дај ми мало меда!“

Затим каже баба: ,, Журим на бус,
па би само купус!“

На крају се јави сека
да би много шаргарепа.

Иван Лешњак 5/5

Мала Јана

Мала Јана из Звездана
обукла се као дама
Ципелице и ташница
на врату лептир машница.
На глави шешир носи
поветарац у плавој коси.
Хаљиница на цветиће,
обојила и ноктиће.
Сад поносно градом шета
да је види пола света.

Андреа Ковачевић 4/5

Сан

Свако има снове своје,
неки за једног, неки за двоје.
Ја знам
како се снови остварују.
Спреми се! Направи план!
И крени
да испуниш свој сан.

Ана Стевановић 8/5

КАРАТЕ

Карате је борилачка вештина пореклом из Јапана. У преводу са јапанског на српски језик значи КАРА-празна, ТЕ-рука, ДО-пут („пут празне руке”). Сви почетници морају да прихвате да буду дисциплиновани и вредни на тренингу. Они се на тренинзима оспособљавају за технике блокова од удараца и задавање удараца на више начина. Карате је спорт који нам помаже да се одбранимо од лоших људи и да будемо дисциплиновани. И кад нам не иде на тренингу, знамо да ћемо, ако будемо упорни, све технике савладати. Ја много волим карате, захваљујући њему сам вештија, спретнија и стрпљивија.

Препоручујем вам да тренирате карате, зато што ће вам то помоћи у свакодневном животу. Сигурно ће вам све ваше обавезе у школи бити много лакше.

МОДА

Мода у школ

Најбоље је обући нешто оригинално, а лепо. Не треба да буде сувише нападно, али би могло да буде нешто занимљиво. Непотребно је рећи да мора да поштује школска правила.

Мода на журкама

На журкама се можете обући у слободном стилу, али ипак не смете бити неуредни.

Даница Николић 5/3

АФОРИЗМИ ЗА ДЕЦУ ИЗ НОВИНА „ДАНАС”

Између мене и Милице има нешто... Њен дечко Дејан!

Ненаду је енглески матерњи језик, мама му је професорка енглеског!

Добио сам јединицу из биологије, наставница је рекла да могу више од тога. И стварно! Следећег часа сам добио две јединице!

Милан и ја смо у вези, откад смо обоје добили мобилне телефоне.

Мама ме занемарује, отишла је на посао, а није ми написала домаћи из математике , нити ми је прочитала лектиру!

Мама ме стално зове телефоном и опомиње да на часовима не користим мобилни!

Петра Којић 5/4

)

ДА ЛИ СТА ЗНАЛИ?

- Са човекове коже током 70 година у просеку отпадне око 50 килограма најситнијих, готово невидљивих делића.
- Очи морског коњица могу да се покрећу незавсно једно од другог.
- Сви тигрови имају жуто-наранџасте очи, осим белих тигрова чије су очи плаве.
- Харинга је риба која се највише једе на свету.
- Жене, у просеку, двоструко чешће трепћу од мушкараца.
- Више људи алергично је на кравље млеко него на било коју другу храну.
- Просечна особа дневно се насмеје тринаест пута.
- У лимуну има више шећера него у поморанџи.
- Просечна ледена санта тешка је око двадесет тона.
- Једрење је једини спорт у коме је такмичарска стаза у облику троугла.
- На родеу, такмичењу у јахању бика, каубој мора да се одржи у седлу само осам секунди, али то успе само неколицина.
- Највиши икад забележен водени талас имао је 34 метра и виђен је у северном Тихом океану 1933. године.

Ања Вучићевић 5/3

Зашто?

Историја

- Зашто су Египћани људе приказивали из профила?

Сликајући лице из профила, никада спреда, црте лица остају неизмењене. Тако је, по Египћанима, на оном свету душа могла да препозна портрет умрлог и сједини се са правим телом.

- Зашто пирамиде имају такав облик ?

Пирамиде су биле гробнице древних фараона. Њихов облик инспирисан је обликом планине. Многе фараонске гробнице касније су клесане у планинама.

Биологија

- Зашто је цвеће тако шарено?

Својом бојом и мирисом цвеће привлачи инсекте. Инсекти лете са једног на други цвет и преносе полен, прах који омогућава биљкама да се размножавају!

- Зашто плодови имају семенке?

Сви плодови имају једну или више семенки из којих ће исклијати нова биљка. Човек је произвео неке биљке које рађају плодове без

Петра Којић 5/4

Гитара Гитара спада у групу жичаних музичких инструмената. Састављена је од дрвеног врата, главе и трупа. Има бакарне или пластичне жице. Гитара је доста стари инструмент. Потиче из старе Месопотамије. У старој Грчкој су свирали сличне инструменте, као што су лаута или китара. Грци су свирали ове инструменте у кућним условима. Велики утицај на развој гитаре имали су Арапи који су насељавали територију данашње Шпаније. Кордоба , Валенсија и Гранада постају центри за развој музичке културе, поготово гитаре. Гитара је имала различите облике, величине као и број жица. Дефинитивни облик је добила половином 19. века. Композитори Паганини и Берлиоз су писали композиције за гитару.

Ратко Савић 5/4

Тукан

Тукани живе у мањим јатима по шумовитим тропским пределима Јужне Америке. Код ове врсте птица најупадљивији је кљун, због којег тукан подсећа на пајаца са огромним лажним носом. Тај велики кљун уопште није тежак, јер се састоји од врло порозне (испуњене ваздухом) кости. Кљун је при врху савијен, дуж рубова оштро изрецкан. Раздражљиви су и својом кљунчином нападају све птице које им нису по вољи. Радо се хране воћем, семенкама, ситним птицама, а врло су лакоми на папир! Док спавају, обично забаце реп на леђа.

Петра Којић 5/4

ОШТРО ОКО

Овако је изгледала ваша наставница када је била мала. Јесте ли је препознали ?

Јелена, часопис Основне школе „ Јелена Ћетковић“, број 5 ; мај, 2011
Штампа : Штампарија „Гајић“ //**Главни и одговорни уредник** : Светлана Гмитровић //**Уредник** : Славица Обрадовић// **Технички и ликовни уредник** : Оља Ступар//**Редакција** : Славица Обрадовић, Марија Жујовић, Сандра Драгићевић и **новинарска секција** : Алекса Опачић 6/4, Андреа Опачић 6/4, Војислав Петровић 6/4, Андреја Медвед 6/4, Даница Николић 5/4, Петра Којић 5/4, Ања Вучићевић 5/3, Олга Блануша 7/3, Јелена Дабовић 7/3
Контакт : ОШ „Јелена Ћетковић“, Врањска 26, Београд//телефон : 011 24 18 41 ,
E-mail: jcetkov@open.telekom.rs